

Rigsdagen, saa jeg har ikke væbnet mig med dette for Øje, men jeg skulde tage meget fejl, om Forholdet ikke var det, at der blev rejst Klage fra et Medlem over, at de — temmelig sikkert kun — to Klager ikke vare komne frem til Udvalgets Behandling. Sagen var her den, at Klagerne ikke paa dette Tidspunkt vare afgjorte af Generaldirektøren, og man maa dog virkelig vente med at komme med Klager til Appellinstansen, indtil der foreligger Svar fra 1ste Instans, eller saa længe det ikke er givet, at Svar ikke kommer. Et andet Medlem af Toldraadet tilhvisker mig — og han har vistnok Ret —, at Generaldirektøren svarede imødekommende, og saa var der saa meget mindre Grund til at behandle Klagen.

Det ærede Medlems Hovedanke mod den Appellinstans, der er Tale om her, var, at de Mænd, der komme til at sidde i den, ikke havde Forstand paa de Dele. Hvis det ærede Medlem og hans Meningsfæller i Toldraadet ere de eneste, der havde Forstand paa de Dele, saa forstaar jeg ikke, hvorfor de ikke have gjort denne særlige Forstand gældende i Toldraadet paa en saadan Maade, at de have været i Stand til at samle Flertal. Der maa have været Brist paa et eller andet Punkt ved det ærede Medlem og hans Meningsfæller, siden de ikke have været i Stand til at slaa igennem med den særlige Viden, de sidde inde med. Jeg tager lidt humoristisk paa det, kunde jeg sige, fordi det forekommer mig, at det ærede Medlem i højeste Grad opfordrede til den Udtalelse, da han selv tager det paa en noget overfladisk Maade. Det ærede Medlem brugte det Udtryk, at alle de Medlemmer i Toldraadet, som maa forudsættes at have Kendskab til det, Talen er om, Erhvervslivets Mænd, udgjorde Mindretallet i Toldraadet, medens Flertallet var en Klump af Rigsdagsmænd. Ja, men naar vi kunne se bort fra Klumpen, kan der ogsaa være fornuftige Mænd mellem de Rigsdagsmænd, som ere Medlemmer af Toldraadet, og jeg tvivler ikke om, at det er en af det ærede Medlems største Sorger paa Toldomraadet, at han ikke er kommen til at sidde som Rigsdagsmand i Toldraadet. Det ærede Medlem ryster paa Hovedet, han føler altsaa, at han ikke er særlig paa sin Plads der. Jeg tror, at det ærede Medlem, hvis han havde siddet i Toldraadet, vilde være kommen til at staa ganske paa samme Standpunkt som vi, ogsaa dem, der hævdede Handelsstandens og Industriens Krav om en særlig Tolddomstol. Men hvordan

kan det være, at det ærede Medlems egne Meningsfæller, der sad som Mindretal, i 24 af 26 Tilfælde have kunnet slutte sig til Klumpen? Det tyder dog paa, at Klumpen ikke har været saa helt ueffen i sin Opfattelse endda.

Det ærede Medlem synes at have et lidt ejendommeligt Begreb om den parlamentariske Regeringsform. Han udtalte, det er godt nok, at Finansministeren erklærer, at han slet ikke kan tænke sig, at en Finansminister gaar uden om en saa godt som enstemmig Indstilling fra Appellinstansen. Men, siger det ærede Medlem: Hvem borger os for, at vi ikke i kommende Tider kunne faa en Finansminister, som blæser Toldraadet et Stykke. Jeg synes, det er en Udtalelse af lige saa stor Lødighed som den om Klumpen af Rigsdagsmænd. Vi maa nemlig huske paa, at Toldraadet bestaar for en væsentlig Del af Medlemmer af Rigsdagen, og vi ere vel saa meget rodfæstede i parlamentarisk Styre nu, at hvis en saadan Institution, hvor Rigsdagen var fyldig repræsenteret, enstemmigt — husk paa, at det vil sige alle Partiers Repræsentanter deri — indtog en bestemt Stilling, og Finansministeren saa Gang efter Gang viste Tendens til at hævde en ganske anden Opfattelse, saa vilde Rigsdagens Repræsentanter gaa herved, i denne Sal endogsaa, og sætte vedkommende Finansminister under Anklage for Gang efter Gang at have set bort fra de enstemmige Indstillinger fra denne Institution, som efter Forslaget er bemyndiget til at skaffe alle mulige Oplysninger. Jeg tror derfor ikke paa, at det i Virkeligheden lod sig gøre.

Saa siger det ærede Medlem, at det eneste Lysspunkt ved Forslaget for ham er, at den nuværende Generaltolddirektørs Enevælde vil blive brudt. Jeg tror, det er en anden Ting, som bliver brudt. Jeg tror ikke paa den Enevælde paa dette Omraade. Men den Tro, som det ærede Medlem og hans Meningsfæller have paa, at Generaltolddirektøren sidder i Enevældighed og afgør Sagerne ensidigt, tror jeg vil blive brudt ved dette Forslags Gennemførelse. Thi naar der Gang efter Gang indankes Sager for den Flerhed af Mænd, som sidder i Toldraadsudvalget, og naar man da ser det Forhold, at af 26 Tilfælde faar Generaldirektøren pure Ret i Afgørelsen af de 24, og man Gang efter Gang faar at se, at dette Forhold gentager sig Aar efter Aar, maa Troen paa Administrationens Enevælde endelig blive brudt. Blot dette er et saa stort Fremskridt, at jeg alene